

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 13

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Αριθ. } Πρωτ. 813
Διεκπ. 891

Αθήναι 31 Μαρτίου 1938

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Παρατηρήθη, ὅτι ἐνίοτε Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβαίνουν εἰς χειροτονίας κληρικῶν, ἀνηκόντων εἰς ἑτέρας Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, εἰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ καὶ δὴ εἰς ἡλικίαν μικρὰν καὶ ἀνευ δοκιμασίας, τῇ παρακλήσει αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς σύμφωνον πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι αἱ ἀρχαὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ οἱ ἡγούμενοι τῶν μονῶν αὐτῶν δέον, ἵνα ἐπικοινωνῶσι πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μόνον διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅθεν καθήκον ἔχουσιν οἱ Ἱεράρχαι, ὅπως μὴ δέχωνται ἐντολὰς ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἢ ἡγούμενων πρὸς χειροτονίαν κληρικῶν καὶ δὴ εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ἀνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἄλλως οἱ Ἱεράρχαι καθίστανται ὑπόλογοι ἐναντι τῆς Ἱ. Συνόδου, οἱ δὲ χειροτονούμενοι θὰ θεωρῶνται ὡς ὄλως ἀντικανονικῶς χειροτονημένοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ λειτουργῶσιν.

Ἐπὶ τῇ εὐκταρίᾳ ταύτῃ καὶ ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ παραπόνων τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικής, ἢ Ἱερᾶ Σύνοδος παρακαλεῖ τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, ὅπως ἀποφεύγωσι τὴν χειροτονίαν κληρικῶν, οἵτινες δὲν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτῶν Μητροπόλει, τηροῦσι δὲ ἀπαρεγκλίτως τὴν ὑπ' ἀριθ. 69 τοῦ ἔτους 1935 σχετικὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

- † Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ΠΡΟΪΔΡΟΣ
- † Ο ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ο ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ο ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΞΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
- † Ο ΖΙΧΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
- † Ο ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ
- † Ο ΞΑΝΘΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΧΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- † Ο ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ο ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΑΡΧΙΜ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ὅριστικὴ ἀπόφασις
περὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν
Αριθ. Πρωτ. 20550 Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαρτίου 1938

Πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Παλαιοημερολογιτῶν
Θεσσαλονίκη

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑμετέρας τηλεγραφικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ Ὑφυπουργεῖον παρὰ τῷ Κυρίῳ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ἐμπ. 1263 π. ἔτ. ἡμετέρου ἐγγράφου πρὸς τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνεκοινώσαμεν τὰς ἀντιλήψεις ἡμῶν περὶ διευθετήσεως τοῦ ζητήματος ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν κειμένων νόμων καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὰ θρησκευτικὰ ὑμῶν καθήκοντα θὰ ἐπιτελήτε ἐφ' ὅσον ἐπιμένετε εἰς τὰς ἐσφαλμένας, κατὰ τὴν κρατικὴν ἀντίληψιν, πεποιθήσεις σας, ἐλευθέρως κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διὰ κανονικῶν ἱερέων, κανονικῶς ἐξαρτωμένων ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου, μέλους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Παρακλήσει, διεπομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἐνοριακοῦ νόμου καὶ διοικουμένου ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑπαγόμενοι δὲ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν οἰκείων Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος δὲν προτιθέμεθα πλέον νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ ἡ ἀπόφασις εἶνε ὀριστικὴ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παγκοσμίου Ἐνώσεως τῶν Ὁρθολογιστῶν (Libres - Penseurs) περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον συγκληθησόμενον 25ον διεθνὲς συνέδριον τῶν ὀρθολογιστῶν. Ἡ Ἐκκλησίς αὕτη, ἀπευθυνομένη «πρὸς πάντας τοὺς ὀρθολογιστὰς τοῦ κόσμου», προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ μετασχόν τὸ συνέδριον, ὅπερ θὰ συγκροτηθῆ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Πράγῃ τῷ 1936 συγκληθέντος συνεδρίου μετὰ πρότασιν τοῦ ἐν αὐτῷ ἀντιπροσώπου τῶν ἀγγλῶν ὀρθολογιστῶν, ὡς λόγον δὲ τῆς συγκλήσεώς του φέρει τὰς ἐν τῷ μεταξύ πολλαπλασιασθείσας κατὰ τῆς ἐλευθερίας ἀπειλὰς, τὰς μεγάλας διαστάσεις αἰ; ἔλα-

βεν ἢ ἀπεργαζομένη τὴν ἐξαχρείωσιν τῶν χαρακτήρων ἔλλειψις τῆς ἠθικῆς, ἢ ἀποτυχία τῆς ἀξιώσεως τῶν λεγομένων ὑπερφυσικῶν θρησκευτῶν ἢ ἀναγεννήσῃ τὸν κόσμον, καὶ, ἐν γένει, ἢ ἀνάγκη τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαδόσεως τῶν ὀρθολογιστικῶν ὑγιῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀκριβῶν γνώσεων, τῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῶν δεδομένων μόνης τῆς Ἐπιστήμης.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι τὸ συνέδριον τοῦτο ὁργανοῦται ὡς μία νέα διεθνοῦς χαρακτήρος ἐπιθέσις τῶν ἀθέων μετὰ τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο ἀντιθρησκευτικῶν Διεθνῶν, ἢτοι τῆς κομμουνιστικῆς καὶ τῆς μὴ κομμουνιστικῆς, ἢτοι τῆς τῶν ἀσίων ὀρθολογιστῶν. Ἡ δὲ ἀπόφασις περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ εἰδικῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου ἀποτελεῖ προφανῶς ἀληθῆ πρόκλησιν πρὸς τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ μίαν πονηρὰν ἀπόπειραν ἐνισχύσεως καὶ διευρύνσεως τοῦ ἐνιαίου μετώπου τῶν ἀγωνιστικῶν ἀθέων ἐπὶ τῷ τέλει νὰ σχηματισθῇ ἐν εἶδος ἀντιθρησκευτικοῦ «λαϊκοῦ μετώπου» ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς Μόσχας.

Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ ρωμαιοκαθολικὸς τύπος θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἀθέων προτιμῆσεως τοῦ Λονδίνου διὰ τὸ συνέδριον τῆς διεθνοῦς ἀθείας, συνιστᾷ εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν ἀπαγόρευσίν του, ἐφ' ὅσον μάλιστα δημοσίᾳ καὶ ἀπροκαλύπτως διευμπανίσθη ὅτι ἐπίτηδες ἐξελέγη τὸ Λονδίνον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ συνέδριον ὡς ἀντίδρασις κατὰ τῶν δύο ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Ἐδιμβούργῳ χριστιανικῶν διασκέψεων, ὡς ἐφοδος τῆς ἀθείας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦν «προπύργιον τῆς κεφαλαιοκρατίας», καὶ ὡς διακίσεως τῶν ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ κατὰ τῆς θρησκείας διωγμῶν καὶ τῆς ἀθέου προπαγάνδας.

Ἠκούσθησαν ὁμοῦ καὶ ἀντίθετοι κατὰ τῆς παρακώλυσεως τοῦ συνεδρίου φωναὶ ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ὅπου ἐγένετο ἐπερώτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Αὐτὸς ὁ γνωστὸς διὰ τὴν βαθειάν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν ὑπουργὸς Samuel Hoar ἀνέστη κατὰ πάσης ἀντιδράσεως εἰπὼν, ὅτι «θὰ ἀντεστρατεύετο πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς ἀνεξιθρησκείας μας πᾶσα ἐναντίωσις κατὰ τῆς συγκλήσεως τοιοῦτου συνεδρίου», πρὸς τὴν ἀνίληψιν δὲ ταύτην συνεφώνησαν καὶ οἱ γνωστῆς συντηρητικότητος «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, ὡς καὶ τὸ γνωστὸν διὰ τὴν μεγάλην ἐπιρροήν του ἀπολογητικὸν σωματεῖον «Christian Evidence Society» τόσον ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς ἀνεξιθρησκείας, ὅσον καὶ—κυρῶς—ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς τακτικῆς, προκειμένου περὶ τοιούτων κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιθέσεων. Φρονεῖται, δὴλα δὴ, ὅτι ὅσον περισσοτέρα δημοσιότης δίδεται εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν πολεμίων τῆς πίστεως, τόσον ὀλιγώτερον εἶνε τὸ ὑπ' αὐτῶν προξενούμενον κακόν. Δὲν εἶνε ὀρθὸν καὶ συνεπὲς—λέγουσιν—νὰ φοβῆται ὁ χριστιανὸς διὰ τὴν πίστιν του τόσον, ὥστε νὰ καταφεύγῃ εἰς βίαιαν φήμωσιν τῆς ἀντιλογίας. Δὲν εἶνε ἴδιον τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Ἀποτελεῖ ἀδυναμίαν τῆς χριστιανικῆς θέσεως τὸ ὅτι πολλοὶ ὀλίγοι χριστιανοὶ ἐννοοῦν τὰς θέσεις τῶν ἀντιπάλων, καὶ διὰ τοῦτο δέον νὰ παρασχεθῇ εἰς αὐτοὺς πᾶσα εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθοῦν πλήρως, ἀρκεῖ—ἴσως προσηθέηνεν ὁ ἄγγλος ὑπουργὸς—οἱ ἄθεοι ρή-

τορες νὰ τηρήσουν τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν εὐπρέπειαν καὶ νὰ μὴ ἐκτραχυνθοῦν εἰς βλασφημίας καὶ ὕβρεις πρὸς τὸ κοινὸν αἶσθημα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ τότε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ βία καὶ ὁ ὕλικὸς καταναγκασμὸς ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν ἀμύνη, τῇ δικαιοῦσι καὶ τῇ στηρίξει των δὲν δύναται νὰ ἦνε μέσα καὶ μέθοδος προσιδιάζοντα εἰς τὸν κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ὁργανισμὸν ὁποῖα ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων ἡ ἱστορία, ἀλλὰ καὶ τῆς μετέπειτα ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἡ ὀρθὴ προᾶξις ἀπέδειξαν, ὅτι ἐν τε τῷ κατὰ τῆς ὕλικῆς βίας ἀγῶνι καὶ ἐναντι τῶν ἰδεολογικῶν—ἀπὸ τῶν πεδίων τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης—ἐπιθέσεων ἢ ἐναντιώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐγένετο διὰ τοῦ μόνου προσιδιάζοντος εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ ἕξφους, τοῦ ἕξφους τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, εἰς τὸ ὅποιον καὶ μόνον ὀφείλεται τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἢ περιφανῆς νίκη. Ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια εἶνε τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε «ζῶν καὶ ἐνεργῆς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πάντων μάχαιραν δίστομον» καὶ ὅτι «δικνεῖται ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος», καὶ ἐὰν ἡ Ἐκκλησία χειρίζεται εὐδοκίμως, μετὰ σοφίας καὶ δυνάμεως, τὸν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐμπιστευθέντα λόγον τοῦτον, οὐδὲν θὰ ἰσχύσῃ οἰαδήποτε ἀντίθετος προσπάθεια καταλύσεως τῆς ἀληθείας καὶ οἰονδήποτε ἐν Λονδίῳ ἢ ὀπουδήποτε ἀλλαχοῦ ἄθεον συνέδριον. Ἐκκλησία, χρησιμοποιοῦσα πρὸς στηρίξιν τῆς πίστεώς της, ἀντι τῶν εἰς τὴν διάθεσίν της ἀφθόνων καὶ δραστηριοτάτων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ὄπλων τῆς πειθοῦς, τὴν ὕλικήν βίαν, καὶ ἔχουσα ὡς προπέτασμα τῆς τὸν ὕλικὸν καταναγκασμὸν, μαρτυρεῖ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀδυναμίαν, παραγνώρισιν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς της καὶ ἀνικανότητα νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῆς ἐν αὐτῇ πίστεως καὶ ἐλπίδος.

Τοῦτου ἕνεκα περισσότερον ἀκόλουθοι πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὅσοι προτιμῶσι ν' ἀντιμετωπίσωσι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος συνέδριον θαρραλῶς κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον, κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα, θὰ ἀναγκασθῶσι καὶ ἐν αὐτῷ τὰ πασίγνωστα κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπιχειρήματα, ὧν ἡ φαρέτρα ἀπὸ πολλοῦ ἔχει ἐξαντληθῇ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΘΕΝΤΟΣ ΠΡΟΒΑΤΟΥ

Ὁ Κύριος διὰ παραβολῶν καὶ προμοιώσεων ἐδίδασκε πολλὰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπέτυσεν ὑψίστας διδασκαλίας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ πλανηθέντος καὶ ἀνευρεθέντος προβάτου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀνεύρεσις φέρει χαρὰν καὶ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ (Λουκ. ΙΕ' 1—7). Λαμβάνει ἀφορμὴν ὁ Κύριος ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ πρὸς διδασκαλίαν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἀνέρχεται εἰς θεωρητικὰς καὶ ὑπερβατικὰς θεωρίας ἀκαταλήπτους, ὡς οἱ φιλόσοφοι. Ὁμιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν συγκινεῖ διδάσκει σώζει.

Ἐπάγει ποιμήν, ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται καὶ φυλάττει. Ὁδηγεῖ εἰς τόπους χλοεροὺς διὰ τὰ τρέφονται· ὀδηγεῖ εἰς πηγὰς διαυγεῖς διὰ τὰ ποτίζονται· φυλάττει αὐτὰ διὰ τὰ μὴ ἐμπέσουν εἰς τὰ ἄγρια θηρία καὶ κατασπαραχθοῦν ὑπὸ αὐτῶν. Αὐτὸς γινώσκει αὐτὰ καὶ «τῆς φωνῆς του ἀκούουν»· καὶ «τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτὰ» (Ἰωάν. Ι', 4). Ὁ ποιμήν ὁ καλὸς φροντίζει νυκτὸς καὶ ἡμέρας περὶ τῶν προβάτων καὶ τὴν ζωὴν του εἶνε ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ αὐτῶν. «Ὁ ποιμήν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Αὐτόθι Ι'. 11). Δὲν ἀφίνει τὸν λύκον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ποιμνὴν· δὲν ἐγκαταλείπει τὸ ποιμνιον διότι ὁ ἐχθρὸς περιμένει νὰ εὗρῃ τὸ ποιμνιον ἔρημον διὰ τὴν ἀπάσῃ καὶ σκορπίσῃ τὰ πρόβατα.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἀγαθὸς καὶ αἰώνιος Ποιμήν, ὅστις ποιμαίνει τὰ πρόβατα ἐν τόπῳ χλοερῷ καὶ φυλάττει ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες πολλὰκις εἰσέρχονται εἰς τὴν ποιμνὴν ἐν ἐνδύμασι προβάτου καὶ ὑποκριτικῶς πρὸς ἐξαπάτην τοῦ ἀπλοῦ χριστιανοῦ. Καὶ οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας φροντίζουν καὶ πρέπει νὰ φροντίζουν περὶ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου, ὡς ἐφρόντιζον οἱ Ἀπόστολοι, διότι ἐπέρχονται «λύκων βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πραξ. Κ', 20) καὶ δὴ κατὰ τοὺς τελευταίους χαλεποὺς χρόνους, καθ' οὓς διδάσκονται ψευδεῖς διδασκαλίαι καὶ κακοδοξίαι.

Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὄλην τὴν μέριμναν τῶν λειτουργῶν καὶ Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας συμβαίνει ν' ἀποπλανηθοῦν χριστιανοί. Κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν παραβολήν, ἐν τῶν προβάτων, ἀποχωροῦσιν τῶν λοιπῶν, λαμβάνει ἄλλην ὁδόν, τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ τὰ λοιπὰ διατελοῦν ἠνωμένα ὑπὸ τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστόν. Τὸ ἀποχωροῦσθαι πρόβατον ἐπλανήθη. Βαδίζει ἀτάκτως εἰς τὴν ἐρημίαν, μὴ γινώσκον πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει. Φοβεῖται. Βλάζει γοερῶς· ἀναβαίνει ὑψώματα· καταβαίνει εἰς λάκκους· πλησιάζει τοὺς κρηνοὺς· γίνεται κατὰ σκοπὸν καὶ εἶνε ἀγνωστον τί θὰ γείνη. Οὕτω δυστυχῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἀποπλανηθέντα ἄνθρωπον. Τρέχει τῆδε κακεῖσε ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὕρισκε τὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην. Ἐκεῖ τρέφεται τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς καὶ ποτίζεται μετὰ σοφίαν πνευματικὴν καὶ αὐξάνει ἐν Χριστῷ, εὕρισκων τὴν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν. Ἀλλ' ὁ ἀποπλανηθεὶς ἄνθρωπος βαδίζει τὴν πλατείαν καὶ εὐρύχωρον ὁδόν, τὴν ὁποίαν βαδίζουν πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς, πολλοὺς καὶ ποικίλους ἔχοντες τοὺς ὑπερέτας πρὸς θεραπείαν τῶν ἁμαρτωλῶν αὐτῶν ἐπιθυμῶν. Ὁ ἀποπλανηθεὶς ἄνθρωπος οἴπτεται εἰς τοὺς κρηνοὺς καὶ ἀπομακρύνεται τοῦ Θεοῦ. Δ' ἀφθείρεται καὶ ἡ διαφθορά του μεταδίδεται καὶ εἰς ἄλλους, ὡς ἄλλη κολλητικὴ νόσος, καὶ κατανέμεται τὴν κοινωνίαν, καὶ δὴ ὅταν οὕτως κατέχῃ σπουδαίαν κοινωνικὴν ἢ πολιτικὴν θέσιν. Δὲν τιμοῦν βεβαίως οἱ συννετοὶ ἄνθρωποι τὸν τοιοῦτον, πολλάκις δὲ λοιδοροῦν καὶ δημοσίως, διότι ἡ κοινὴ γνώμη δικαίως ἀπαιτεῖ τὸν κατέχοντα ἀξίωμα πάσης ἀτοπίας καθαρὸν, ἀλλ' ὅμως καὶ λοιδοροῦντες αὐτὸν

οἱ πολλοὶ μιμοῦνται παρεκτρέπομενοι πρὸς τὴν θελήτικὴν τῆς κακίας εὐκολίαν.

Ἡ ἀποχώρησις τοῦ πλανηθέντος προβάτου δὲν ἀνησυχεῖ μόνον αὐτό. Καὶ ὁ Ποιμήν, ὅστις ἀπώλεσε τὸ πλανηθέν, ἀνησυχεῖ καὶ κινεῖται· ζητεῖ νὰ εὗρῃ αὐτὸ καὶ τρέχει νὰ τὸ ζητήσῃ. Ἡ περὶ αὐτοῦ μέριμνα ἀπασχολεῖ αὐτὸν εἰς τρόπον ὥστε ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ νὰ δρομῇ πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, τοῦ ἐνός. Τρέχει εἰς τὰ ὄρη, εὕρισκεται δὲ πρὸ ἐμποδίων, διότι ὑπάρχουν βράχοι καὶ λάκκοι. Ζητεῖ τὰ πάντα νὰ ὑπερηδῆσῃ. Οὕτω κοπιᾷ· πληγώνεται. Ἀδιαφορεῖ περὶ τῶν κόπων καὶ τῶν πληγῶν διότι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀποπλανηθέν πρόβατον καὶ ἡ φροντίς περὶ τῆς σωτηρίας του τὰ πάντα στέγει καὶ ὑπομένει. Ὁ Ποιμήν ὁ καλὸς ζητεῖ νὰ εὗρῃ τὸ πρόβατον, διότι ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἢ θὰ καταποθῇ ὑπὸ τῶν θηρίων. Οὕτω καταστρέφονται καὶ οἱ ἄπιστοι καὶ ἁμαρτωλοί. «Ἐπλάτυνεν ὁ Ἄδης τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπωλείας». Ὑπάγετε εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς προετοιμάσατε, εἰς τοὺς ζοφεροὺς τόπους τοῦ αἰωνίου θανάτου.

Φεῦ! πολλοὶ ἐπλανήθημεν. «Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη» (Ἠσαϊ. ΝΓ' 6). Ἐπλανήθημεν· ἐφύγαμεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἐρρίφθημεν εἰς τὰ ὄρη τῆς κακίας, παρὰ τοὺς κρηνοὺς τῆς κακίας, παρὰ τὰ βράθρα τῆς ἀπωλείας. Δὲν ἔχομεν εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσιν.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς πλανηθέντας. Ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν μορφῇ δούλου. Ἐπεινάσεν, ἐδίψησεν, ἔπαθε τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον διὰ τὴν σῴσιν τὸ πλανηθέν. Ἀφῆκεν, ὡς εἶπειν, τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα τῶν ἀγγέλων καὶ ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς σωτηρίαν τοῦ πλανηθέντος προβάτου. Ἡ τοιαύτη ἀγάπη δὲν εἶνε ἰκανὴ νὰ συγκληθῇ; Ἡ ἀγάπη αὕτη ἅς φέρῃ εἰς συναίσθησιν καὶ ν' ἀγαπήσωμεν τὸν Κύριον καὶ προσέλθωμεν πρὸς αὐτὸν καὶ τηρήσωμεν τὰς ἐντολάς Του.

«Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσῃ καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν ἔλυσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν». (Ἰωάν. ΙΔ' 23). Οἱ ἀγαπήσαντες τὸν Κύριον μαρτυροῦν ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος εὕρισκε τὴν πολυπόθητον μακαριότητα. Ἡ πνευματικὴ του δίψα θεραπεύεται· οἱ κόποι λησμονοῦνται καὶ εὕρισκε ἀνάπαυσιν ἢ καρδίαν του. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ πίστει πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν εὕρισκε τὴν εἰρήνην εἰς τὸν νοῦν του καὶ γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν. Τὰ πάντα εἶνε φωτεινὰ καὶ τὸ μέλλον του εἶνε φωτεινὸν καὶ ποθητόν. Οὕτω τὸ πλανώμενον σώζεται. Καὶ ἐν ᾧ ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἀγαλλιάσει ψάλλει, ἐμεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου» (Λουκ. α', 47), χαρὰ γίνεται δι' αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟΣ ΚΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

Γενέσ. 25,19-35,29.

Α'. Πρώτη περίοδος του βίου του 'Ισαάκ.

Γενέσ. 25,19-28,9.

I. 'Hσαῦ καὶ 'Ιακώβ. Γενέσ. 25,19-34. 1ον. Γέννησις τῶν δύο ἀδελφῶν, στ. 19-26. α'.) 'Ο τίτλος τοῦ Τμήματος, στ. 19α. β'.) 'Υπόμνησις τῆς γεννήσεως καὶ τῶν γάμων τοῦ 'Ισαάκ, στ. 19β-20. γ'.) Δέησις τοῦ 'Ισαάκ πρὸς τεκνογονίαν, στ. 21α. δ'.) 'Ο Θεὸς ἀκούει τὴν δέησίν του, στ. 21β. ε'.) Σύλληψις διδύμων ὑπὸ τῆς 'Ρεβέκκας, 22' στ'.) Σπουδαιότητα ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ, στ. 23. ζ'.) Γέννησις 'Hσαῦ καὶ 'Ιακώβ, στ. 24-25. η'.) 'Ηλικία τοῦ 'Ισαάκ κατὰ τὴν γέννησιν τῶν διδύμων υἱῶν του, στ. 26. 2ον. 'Ο 'Hσαῦ πωλεῖ τὰ πρωτοτόκιά του, στ. 27-34. α'.) 'Ο χαρακτήρ τῶν δύο ἀδελφῶν, στ. 27. β'.) Αἱ προτιμήσεις 'Ισαάκ καὶ 'Ρεβέκκας, στ. 28. γ'.) 'Η πώλησις τῶν πρωτοτοκίων ἀντὶ πινακίου φακῆς στ. 29-34. II. 'Ο 'Ισαάκ εἰς Γέραρα. Γενέσ. 26,1-22. 1ον. 'Ανανέωσις τῶν Θεῶν 'Επαγγελιῶν, στ. 1-6. α'.) Τὸ αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ 'Ισαάκ εἰς Γέραρα, στ. 1. β'.) 'Ανανέωσις τῶν Θεῶν 'Επαγγελιῶν πρὸς τὸν 'Ισαάκ, στ. 2-5. γ'.) Καίφησις τοῦ 'Ισαάκ ἐν Γεράρων, στ. 6. 2ον. 'Ρεβέκκα καὶ 'Αβιμέλεχ, στ. 7-11. 3ον. 'Ο πλουτισμὸς τοῦ 'Ισαάκ. ζηλοτυπία τῶν Φιλισταίων, στ. 12-22. α'.) 'Ο πλουτισμὸς, στ. 12-14α. β'.) Ζηλότυποι μακροχρεῖς πράξεις κατὰ τοῦ 'Ισαάκ, στ. 14β-16. γ'.) 'Ο 'Ισαάκ εἰς τὴν φάραγγα Γεράρων, στ. 17-19. δ'.) Νέοι διωγμοὶ τοῦ 'Ισαάκ. 'Εγκατάστασις εἰς τὸ φρέαρ «εὐρουχωρία», στ. 20-22. III. 'Ο 'Ισαάκ ἐν Βηρσαβέ. Γενέσ. 26,23-28,9. 1ον. Καὶ πάλιν αἱ Θεῖαι 'Επαγγελίαι, στ. 23-25. α'.) Αἱ 'Επαγγελίαι, στ. 23-24. β'.) Οἰκοδομὴ θυσιαστηρίου. Κατασκήνωσις ἐν τῇ φάραγγι Γεράρων, στ. 26. 2ον. Συνθήκη φιλίας μεταξὺ 'Ισαάκ καὶ 'Αβιμέλεχ, 26-33. α'.) 'Επίσκεψις τοῦ 'Αβιμέλεχ πρὸς τὸν 'Ισαάκ, στ. 26. β'.) 'Η ἐκπλήξις τοῦ 'Ισαάκ, στ. 27. γ'.) 'Ενορκος συνθήκη εἰρήνης μεταξὺ τῶν, στ. 28-31. δ'.) Τὸ «φρέαρ τοῦ ὄρκου», στ. 32-33. 3ον. 'Ο 'Hσαῦ νυμφεύεται δύο γυναῖκας Χανααίας, στ. 34-35. 4ον. 'Ο 'Ιακώβ λαμβάνει ἐκ συναρπαγῆς τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρὸς του. Γεν. 27,1-29. α'.) Τὰ γηρατεῖα τοῦ 'Ισαάκ, στ. 1. β'.) Παράκλησις τοῦ 'Ισαάκ πρὸς τὸν 'Hσαῦ, στ. 2-4. γ'.) Τὸ τέχνασμα τῆς 'Ρεβέκκας, στ. 5-17. δ'.) 'Ο 'Ιακώβ λαμβάνει τὴν εὐλογίαν παρὰ τοῦ πατρὸς του, στ. 18-29. 5ον. 'Ο 'Ισαάκ δίδει κατωτέραν τινὰ «εὐλογίαν» καὶ εἰς τὸν 'Hσαῦ, στ. 30-40. 6ον. 'Αναχώρησις τοῦ 'Ιακώβ διὰ Μεσοποταμίαν. Γενέσ. 27, 41-28, 5. α'.) 'Η ἀπόφασις τοῦ 'Hσαῦ πρὸς ἀδελφοκτονίαν, στ. 41. β'.) 'Η 'Ρεβέκκα δίδει διέξοδον ἀπὸ τοῦ κινδύνου, 42-46. γ'.) Συγκατάθεσις τοῦ 'Αβραάμ εἰς τὴν πρότασιν τῆς 'Ρεβέκκας, Γενέσ. 28,1-2. δ'.) 'Ο 'Ισαάκ εὐλογεῖ καὶ πάλιν τὸν 'Ιακώβ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει, στ. 3-5. 7ον.

Νέος γάμος τοῦ 'Hσαῦ, στ. 6-9. α'.) Αἴτιον εἰς τὸ ὁποῖον στ. 6-8, ἐστηρίχθη ὁ 'Hσαῦ διὰ τὴν προᾶξιν ταύτην. β'.) 'Η ἐκτέλεσις τοῦ νέου γάμου, στ. 9.

E. I. K.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

[2]

Περὶ συγγενείας.

'Η συγγένεια μερίζεται εἰς εἴ τάξεις: πρῶτον μὲν ἐξ αἵματος, δευτέρον ἐξ ἀγχιστείας, τρίτον ἐκ τριγενείας, τέταρτον ἐκ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, πέμπτον ἐξ υἰοθεσίας. 'Η ἐξ αἵματος συγγένεια χωρίζεται εἰς τρία, εἰς ἀνιόντας, εἰς κατιόντας καὶ εἰς ἐκ πλαγίου.

Καὶ ἀνιόντες μὲν εἶναι ὁ πατήρ μου, ὁ πάππος καὶ ὁ πρόπαππος· κατιόντες δὲ εἶναι ὁ υἱός μου, ὁ ἔγγονος, ὁ δισέγγονος καὶ ἐφεξῆς· πλάγιοι δὲ εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἐξ ἀδελφός, ὁ δισεξάδελφος καὶ αὐτὴ ἡ συγγένεια λύεται ἕως τοῦ ὄγδου βαθμοῦ. 'Η ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια, ἔταν συμβαίη ἀπὸ δύο γένη. Τούτέστιν εἰς πέρνει γυναῖκα καὶ ἔλοι τῆς οἱ συγγενεῖς, καταχρηστικῶς συγγενεῖς καὶ τοῦ ἀνδρός, ἐπειδὴ γίνονται σάρκα μία, ὅσους συγγενεῖς ἔχει ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ τοῦ ἀνδρός.

'Η ἐξ τριγενείας γίνεται καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἀπὸ τρία γένη· ἄλλον γὰρ γένος εἶμαι ἐγὼ καὶ ἄλλο ἡ γυναῖκα μου καὶ ὁ ἀδελφός τῆς καὶ ἄλλο ἡ γυναῖκα του, δύναμαι· νὰ πάρω τοῦ γυναικαδέλφου μου τὴν γυναικαδέλφην, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ δὲν πέρνω.

'Η συγγένεια τοῦ ἁγίου βαπτίσματος εἶνε σεινοτέρα τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ φυλάττεται μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, καθὼς ὀρίζει ὁ τρίτος κανὼν τῆς β' συνόδου καὶ διὰ τοῦτο φυλάττεται καὶ αὐτὴ ἕως τὸν ὄγδου βαθμὸν καὶ μετρεῖται ὡς τὸς ἀνωθεν.

Εἰς χριστιανὸς ἐβάπτισεν δύο παιδιά ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, δὲν δύνανται νὰ συνέλθουν εἰς γάμον, ἐπειδὴ εἶναι ἐνὸς ἀναδόχου τέκνα καὶ λέγονται ἀδελφία πνευματικὰ, ὅτε τὰ τέκνα τους ὅτε τὰ ἐγγόνια τους δύνανται νὰ ὑπανδρευθοῦν ἕως τὸν ὄγδου βαθμὸν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν.

'Όταν εἰς χριστιανὸς νὰ ἀναδεχθῆ τὸν υἱὸν μου ἐκ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος ἐκεῖνος λέγεται ἀδελφός μου πνευματικὸς καὶ ὁ υἱός μου ἔπου ἀναδεχθῆ εἶναι καὶ αὐτὸς υἱὸς αὐτοῦ πνευματικὸς. Τὰ δὲ ἄλλα μου τέκνα ἔπου δὲν ἀναδέχθη, εἶναι μετ' ἐκείνου τρίτου βαθμοῦ, ὅταν τέκνα τοῦ ἀδελφού του καὶ ὅτε ἐκεῖνα δύνανται νὰ συνέλθουν εἰς γάμον ἕως τὸν ὄγδου βαθμὸν. Εἰς δὲ τοῦ ἀδελφού αὐτοῦ τὰ τέκνα δὲν εἶναι· καμμία συγγένεια οὔτε μετ' ἐμὲ οὔτε μετὰ τὰ τέκνα μου, μόνον εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔπου μετὰ τὴν ἱερολογίαν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ἔπου ἀναδέχθη, τὸν υἱὸν μου ἐμεσίτευσεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐποίησέ μας ἀδελφούς, εἶναι μεγάλη συγγένεια καὶ εἰς τοὺς κατιόντας ἐξ ἡμῶν.

Εἰς δὲ τοῦ ἐκ πλαγίου δὲν ἑλλάττει. 'Η συγγένεια τῆς υἰοθεσίας ἔπου γίνεται μὲ ἱερολογίαν ἔταν τις χρι-

στιανός δὲν κάμνει παιδιὰ ἢ ἔκαμε καὶ ἀπέθανον καὶ πέρνει ἓνα παιδί ξένον καὶ κάμνει αὐτὸ πνευματικόν αὐτοῦ τέκνον μὲ ἱερολογία, ὡσάν ἐκεῖνο ποῦ ἐγέννησε σαρκικῶς, εἶναι στερητὴ καὶ εἰς τοὺς βαθμοὺς καὶ εἰς τὴν κληρονομίαν, λέγει γὰρ ὁ Νόμος· Οὐ δύναμαι νὰ πάρω τοῦ πάππου μου τὴν θετὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι ἀδελφὴ πνευματικῶς τοῦ πατρός μου. Οὐδὲ τοῦ θετοῦ μου υἱοῦ τὴν θυγατέρα δύναμαι νὰ λάβω εἰς γυναῖκα, οὐδὲ ὁ θετὸς υἱὸς τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρός τὴν γυναῖκα δὲν πέρνει. Καὶ καθ' ἑξῆς δὲν λαμβάνει οὐδὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, οὔτε τὴν ἐγγονὴν ἕως τοῦ ὀγδόου βαθμοῦ εἰς τοὺς κατιόντας μόνον· εἰς δὲ τοὺς πλαγίους δὲν ἐμποδίζεται, καθὼς καὶ εἰς τὴν συγγένειαν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος.

Τούτέστιν εἰς χριστιανὸς ἔχει θετὴν θυγατέρα· ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ ὁ ἐξάδελφος δύναται νὰ τὴν λάβῃ διὰ νόμιμον γυναῖκα. Ὅτι καὶ καλογραφαί καὶ παρθένοι γυναῖκες υἱοθετοῦσιν ἀκωλύτως τὰ ὅποια παιδιὰ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν κληρονομίαν, χωρὶς τινοῦ κρίσεως. Ἐὰν ἔχω παιδίον σαρκικόν καὶ βαπτίσω, καὶ ἓνα ὅπου μὲ γίνεται πνευματικόν, δύναται νὰ πάρουν δύο ἀδελφάς ἀνεμποδίστως. Ὅμοιως ἐὰν βαπτίσω δύο παιδιὰ ξένα ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀνεμποδίστως δύναται νὰ πάρουν δύο ἀδελφάς, ὅτι ἡ συγγένεια τοῦ ἁγίου πνεύματος δὲν εἶναι μόνον εἰς τὰ δύο πρόσωπα ἐκεῖνα καὶ εἰς τοὺς κατιόντας ἐξ αὐτῶν, εἰς δὲ τὰ ἄλλα δὲν ἐμποδίζει.

Μανουὴλ τοῦ Ξανθινοῦ καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας περὶ συγγενείας περιγραφή.

Οὐ δύναται τις λαβεῖν γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ.

Πέτρος ἐγέννησεν Γεώργιον, ἀδελφ. Μαρίαν.

Οὐ δύναται ὁ Γεώργιος λαβεῖν τὴν Μαρίαν εἰς γυναῖκα, διότι εἶναι βαθμὸς 2.

Οὐδὲ τὴν ἀνεψιάν αὐτοῦ δύναται λαβεῖν. Γεώργιος—ἀδελφ. Ἰωάννης, Εἰρήνην.

Οὐ δύναται ὁ Γεώργιος λαβεῖν τὴν Εἰρήνην, διότι εἶναι βαθμὸς 3.

Οὐδὲ τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ.

Γεώργιος—Ἰωάννης—Θωμᾶς ἐξαδέλφη Εἰρήνην.

Οὐ δύναται ὁ Θωμᾶς λαβεῖν τὴν Εἰρήνην, ὅτι εἶναι βαθμὸς 4.

Οὐδὲ τὴν θυγατέρα τῆς ἐξαδέλφης αὐτοῦ.

Γεώργιος—Ἰωάννης, Θωμᾶς ἐξαδέλφη Εἰρήνην, Μαρία.

Οὐδὲ δύναται ὁ Θωμᾶς λαβεῖν τὴν Μαρίαν ὡς γυναῖκα, ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.

Οὐδὲ τὴν δισεξαδέλφην αὐτοῦ.

Γεώργιος Ἰωάννης, Θωμᾶς ἐξαδέλφη Εἰρήνην.

Δημήτριος Δισεξαδέλφη—Μαρία.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Δημήτριος τὴν Μαρίαν εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι βαθμὸς 6.

Οὐδὲ τὴν θυγατέρα τῆς δισεξαδέλφης αὐτοῦ.

Γεώργιος—Ἰωάννης, Θωμᾶς, ἐξαδέλφη Εἰρήνην Δημήτριος—Δισεξαδέλφη Μαρία, Ἄννα.

Οὐδὲ δύναται ὁ Δημήτριος λαβεῖν τὴν Ἄνναν, ὅτι εἶναι βαθμὸς 7.

Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐγένετο

ἀκωλύτως, ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ' Ἀλέξιος συνοδικῶς ἐμπόδισε ἐγγράφως νὰ μὴν γίνεταί· ἔμως ἂν φθάσῃ νὰ γενῆ ἐξ ἀγνοίας κανονίζεται παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ δὲν χωρίζεται.

Λαμβάνει δὲ τὴν τρισεξαδέλφην αὐτοῦ.

Γεώργιος—Ἰωάννης Θωμᾶς—ἐξαδέλφη Εἰρήνην.

Δημήτριος—Δισεξαδέλφη Μαρία. Ἀλέξιος τρισεξαδέλφη Ἄννα.

Ὁ Ἀλέξιος λαμβάνει τὴν Ἄνναν εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι βαθμὸς 8 καὶ ἕως τῶν 8 βαθμῶν ἢ ἐξ αἵματος συγγένεια διαλύεται καὶ εἰς ἀνιόντας καὶ εἰς κατιόντας

(Συνεχίζεται)

Δ. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΣ

B. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΠΑΡΑ ΤΗ, Γ. ΣΥΝΟΔΩ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀπροσδόκητος ἀνακάλυψις.

Ἦντε γνωστὸν ὅτι ὁ ὀρθολογισμὸς, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος τῆς ἐν βραχεῖ μεγίστης διαδόσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας παρὰ τὸν πανταχόθεν τρομερὸν κατ' αὐτῆς ὕλικὸν καὶ πνευματικὸν πόλεμον καὶ τὰς ἄλλας δυσμενεῖς συνθήκας, καταφεύγει εἰς τὰς εὐμενεῖς κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ συνθήκας, αἵτινες ἀπετέλεσαν, κατ' αὐτόν, τοὺς φυσικοὺς παρμόγους, οἵτινες διηκολύναν τὴν διάδοσίν του καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν κατὰ πάντων τῶν διωκτῶν νίκην του. Κατὰ τοὺς σημερινούς ὁμοῦς διώκτας τοῦ χριστιανισμοῦ ῥώσους ἀθέους, εἰς καὶ μόνος εἶνε ὁ λόγος τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπ' αὐτῶν σήμερον ἀνακαλυφθεῖς· ὁ λόγος—λέγει τὸ ἄθεον περιοδικὸν «Ὁ Ἀντιθρησκευτικὸς»—διὰ τὸν ὁποῖον οἱ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοὶ τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων ἀπέτυχον καὶ ὁ ἀγὼν ἐληξε διὰ νίκης τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε, ὅτι ὁ κατ' αὐτοῦ ἀγὼν δὲν ἦτο ἐπαρκῶς συνεπῆς καὶ συστηματικὸς, ἀλλὰ ἀσθενὴς καὶ ἀμαθῶν πολεμίων ἔργον. «Εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται νὰ διορθώσωμεν τὰ σφάλματα τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ τῶν λοιπῶν διωκτῶν του». Ἦδη ἀπὸ εἰκοσαετίας γνωρίζομεν κατὰ ποῖον συστηματικὸν τρόπον «διορθώσονται» οἱ μολοσιβεϊκοὶ τῆς Ρωσίας τὰ «σφάλματα» τῶν παλαιῶν προκατόχων των. Δὲν γνωρίζομεν ἐπὶ πόσον ἔτι χρόνον θὰ κρατήσῃ ἡ παραχώρησις αὕτη τῆς Θείας Προνοίας. Πάντως ὁμοῦς δὲν ἀπαιτεῖται μαντικὴ ὡς πρὸς τὴν ὀριστικὴν ἔκβασιν καὶ τῆς νέας ταύτης ἀνακαλύψεως.

Ἀντιεπιστημονικὴ ἀντίδρασις.

Ἦντε λυπηρὸν, ὅτι ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ διὰ προσφάτου νόμου—ὡς ἀνεγράψαμεν—ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῶν πτυχιούχων θεολόγων νὰ διδάσκωσι τὰ θρησκευτικὰ εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς μέσης ἐκπαίδευσσεως συνήνησεν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους ἐκπαιδευτικῶν τινῶν βουλγαρικῶν κύκλων. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη θὰ ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἀνεμένετο, ἐφ' ὅσον ἀπ' αὐτῶν ἀφηρέθη δικαίωμα, ὅπερ κακῶς μέχρι τοῦδε κατεῖχον, ἀλλὰ τὸ πταῖσμα ἐβάρυνε βεβαίως τὴν πολιτείαν, ἥτις ἠνείχετο νὰ διδάσκηται μάθημα καθαρώς εἰδικὸν ὑπὸ μὴ εἰδικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων μάλιστα πιθανώτατον ἦτο νὰ διδάχῃσιν καὶ ἐχθροὶ τοῦ μαθήματος, ἄθρησκοι, δηλαδὴ, καθηγηταί, τῶν

θησκευτικῶν μαθημάτων! Ἐντεῦθεν τὸ ὄργανον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» ἐβρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀντίδρασιν δι' ἰδίου κυρίου ἄρθρου, ἐν ᾧ ἀναπτύσσει τὸ δι' ὄλον τὸν κόσμον ἀναμφισβήτητον, ὅτι μόνοι ἀρμόδιοι πρὸς διδασκαλίαν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος εἶνε οἱ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν κατάρτισιν κεκτημένοι θεολόγοι, οἱ θεολόγοι, ὡς προπαρρασκευάζομενοι κυρίως διὰ τὸ ποιμαντορικὸν σιάδιον, ἐφοδιάζονται καὶ δι' εἰδικῶν παιδαγωγικῶν γνώσεων, ἔχουσι λοιπὸν καὶ παιδαγωγικὴν προπαιδείαν οἷαν καὶ οἱ λοιποὶ καθηγηταὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διὰ τὰ εἰδικὰ τῶν μαθημάτων, καὶ οἱ καὶ ἡ Θεολογικὴ πανεπιστημιακὴ Σχολὴ δυνάμει τοῦ νέου νόμου συναριθμεῖται εἰς τὰς λεγομένας ἐκπαιδευτικὰς ἢ διδασκαλικὰς πανεπιστημιακὰς Σχολὰς — τὴν Ἱστορικο-φιλολογικὴν καὶ τὴν Φυσικο-μαθηματικὴν —, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς θὰ λαμβάνονται οἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν διὰ τὰ βουλγαρικὰ προγυμνάσια καὶ γυμνάσια. Ἐπιτυχῶς τοιοῦτο ζήτημα παρ' ἡμῖν δὲν ὑφίσταται, διότι ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία ἀνεκάθεν ἀντελήφθη διὰ τὰ θρησκευτικὰ, ὡς μάθημα οὐχὶ μόνον καὶ ἀπλῶς εἰδικόν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται πίστις πεφωτισμένη καὶ ἐνθουσιασμός καὶ ἔξαρσις καὶ ψυχὴ, μόνον ὑπὸ θεολόγων εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ κατὰ κλίον καὶ κλήσιν ἀποτελούντων θρησκευτικὰς προσωπικότητας δύνανται νὰ διδάσκωνται, διὸ καὶ ἀνεκάθεν εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους εἶνε ἀνατεθειμένη ἢ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκαλία τῶν. Ἐν μόνον ἀπομένει ἀκόμη πρὸς δλοκλήρωσιν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας: ἡ εἰσαγωγὴ τῆς καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς καὶ τὰς ἐν γένει πρακτικὰς τοῦ κράτους σχολὰς, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως εἰσηγήθημεν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Τόκιο συνέλευσιν τοῦ ἰαπωνικοῦ χριστιανικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ὅποιαν ἦσαν παρόντα περὶ τὰ 150 μέλη συνέβη τι τὸ πρωτοφανές, ἄνευ προηγουμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ Ἀνατολῆς τε καὶ Δύσεως. Ὁ πρόεδρος δηλαδὴ τοῦ Συμβουλίου μετὰ ὁμόφωνον γνώμην πάντων τῶν μελῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ κινεζικοῦ χριστιανικοῦ Συμβουλίου χαρρετισμόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμφράζει τὴν λύπην αὐτοῦ διὰ τὸν ἐκτραγικὸν σινοϊαπωνικὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκληθεῖσαν ἐκ τῶν συνεδριάσεων τοῦ ἰαπωνικοῦ συμβουλίου ἀπουσίαν τῶν κινέζων ἀντιπροσώπων. «Ὁ πόλεμος ὅμως δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπ' ἀπειρον. Ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου θὰ παύσῃ. Ἡμεῖς δὲ τότε τὰ πρέπη νὰ στραφῶμεν εἰς τὴν ἐπιτυχῆσιν τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐθνῶν ἐθθύνῃν. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι βαδίζοντες ἡνωμένοι δὲν θὰ ἀποτύχωμεν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι, ὡς εἴμεθα ἡνωμένοι ἐν τῇ προσευχῇ, οὕτω καὶ πράγματι εἴμεθα πλήρως ἡνωμένοι εἰς ἕν». Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὡσαύτω: ὅτι κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου ἐψηφίσθη ἡ διοργανωσις ἐκστρατείας πρὸς συλλογὴν τῶν ἀναγκαζούντων πόρων διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Β. Κίναν φαρμάκων καὶ ἰατρῶν πρὸς περὶθάλψιν τῶν εἰς αὐτὴν καταφυγόντων κινέζων προσφύγων.

Μετὰ τὸ καντόνιον τῆς Γενεύης καὶ τοῦ Neuchâtel τὸ καντόνιον Vaud ἐκήρυξεν τὸν κομμουνισμὸν ἐκτὸς νόμου, ἀπαγορεύον τὴν ὑπαρξίν ὀργανώσεων ἀμέσως ἢ ἐμέσως

συνδεδεμένων μετὰ τῆς κομμουνιστικῆς διεθνοῦς καὶ τῶν ὁποίων ἡ δράσις ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Ἡ ἀπαγόρευσις ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 4.536 κατὰ 12.693.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατοστῆς συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἀντικομμουνιστικῆς Ἐνώσεως ὁ πρόεδρος αὐτῆς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Κ.Τ.Ε. ἐπιστολὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡμῶς ἐκθέτει τὰς αἰτίας τῆς ἀποτυχίας τῆς ΚΤΕ. «Ἡ ΚΤΕ», γράφει, «συνάγει τοὺς καρπὸς τοῦ κυριωτέρου αὐτῆς λάθους, ὅτι δηλ. δὲν ἠθέλησεν νὰ ἰδῇ τὸν μπολσεβισμὸν καὶ νὰ ἀναγωνίσῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ κίνδυνον. Ἀντὶ νὰ ὀργανώσῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀγῶνα, τὸν ἐδέχθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς, καὶ μάλιστα τῷ παρεχώρησε θέσιν ἐν τῷ Συμβουλίῳ. Ὑπάρχοντα ὅρια εἰς τὴν ἡθικὴν, ἀκόμη καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ. Τὰ ὅρια δὲ ταῦτα ἐθραύοντο, ὅταν ἡ ΚΤΕ παρεδέχετο εἰς τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου αὐτῆς τοὺς ἀντιπροσώπους μιᾶς χώρας τοῦ αἵματος, ἐνὸς κράτους, τὸ ὅποιον εἰσάγει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ ἄλλα κράτη. Ἡ ἡθικὴ τάξις εἶχεν ἀπολύτως παραγγορισθῆ ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἄνευ αὐτῆς ὅμως οὔτε νὰ προκόψῃ δύναται, οὔτε κἀν νὰ ὑφίσταται».

Ἡ «Νέα Σιών» Ἱεροσολύμων ἀναγράφει, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν ὁ πληθυσμὸς τῆς Παλαιστίνης, ἐκτὸς τῶν νομάδων, (ἰριθιμουμένων τῷ 1921 εἰς 66.553) καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὑπολογίζεται εἰς 1.320.872 μέχρι τῆς 30 Σεπτ. 1937. Ἐκ τούτων εἶνε μωαμεθανοὶ 811.347, ἔβραιοι 389.504, χριστιανοὶ 108.433 καὶ διάφοροι 11.588. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι ἐν μᾶ τριμηρίᾳ ἠξήθησαν οἱ μὲν μωαμεθανοὶ κατὰ 1.953, οἱ δ' ἔβραιοι κατὰ 3.420, ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ ἐμειώθησαν κατὰ 1336.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις ἐπὶ ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων καὶ εἰς δύο συσκέψεις ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρου τῆς Ἐκκλησίας. Συνεδρίασις δ' ἀπαξ τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἄδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς δεκαήμερος μὲν τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Δημητριάδου κ. Ἰωακείμ, ἔξαήμερος δὲ τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Λαρίσης κ. Δαροθέῳ καὶ ὀκταήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Φωκίδος κ. Ἀθανασίῳ.

Ἐπὶ τῷ Ὑπουργίῳ Θεσσαλονίκης καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16623 τῆς 10 Μαρτίου ε. ἔ. ἐγγράφου αὐτοῦ ἀπηγόρευσεν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Α. Ν. Σταμέλλου» ἐκδομένου περιοδικοῦ «Μελέται ἀπὸ τῆν Ἁγίαν Γραφήν» ὡς χιλιαστικοῦ, ἐπεξηγοῦν, ὅτι ὁ χιλιασμός δὲν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ὡς μὴ ὢν ἀναγνωρισμένον θρησκευμα, ἀλλ' αἵρεσις ὑπὸ χριστιανικὸν ἐπιχρισμα προσφέρουσα διδασκαλίαν ἄντικρυς ἀντικειμένης οὐ μόνον εἰς τὰς τῆς γρατουσίας, ἀλλὰ εἰς τὰς τῆς χριστιανικῆς καθόλου θρησκείας ἐπι δὲ καὶ εἰς τὰς παρ' αὐτῆς ἐπιταγὰς πρὸς σεβασμὸν τοῦ χριστιανικοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ καθεστώτος.

Ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὤρισθη ὡς ἀνακληρωματικὸν Συνοδικὸν μέλος παρὰ τῷ Συμβουλίῳ Ραδιοφωνικῶν ἔκπομπῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας.

Ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὤρισθη ὅπως ἡγήθη τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα Ἱερᾶς ἀποδημίας τῶν μελῶν τοῦ ἐνεαυθῆ Συλλόγου «Ὁ Πανάγιος Τάφος» ἐπὶ ταῖς ἐπιεικέμενας Ἁγίας ἡμέρας τῶν Παθῶν καὶ τῆς Σωτηρίου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων καὶ Θεοβαδίστων Τόπων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βεργίας καὶ Νεοῦσης κ. Πολύκαρπος.

Σήμερον Σάββατον ἐταλέσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πρὸς Κύριον ἀποδημησάντων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλειτούργησεν ὁ Σεβ.

Κεφαλληνίας, ὁ δὲ Μακαριώτατος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς παρίσταντο ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι, εἶτα δὲ μετέσχον τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Μνημοσύνου.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην 29ην παρελθόντος μηνὸς Μαρτίου συνήλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου ἡ ἐτήσια γενικὴ συνέλευσις τῶν 137 ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν συνέλευσιν παρέστησαν ἀρκετοὶ ἐφημέριοι ὡς καὶ πλείοσαι κυριαὶ καὶ δεσποινίδες μέλη τῶν Δ. Συμβουλίων τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ὀργανώσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἀνακινώθησαν εἰς τὴν συνέλευσιν οἱ συγκαταρωθέντες ἐτήσιοι συνοπτικοὶ ἀπολογισμοὶ ἐτόδων καὶ ἐξόδων τῶν ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων, ὡς καὶ ὁ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Παιραιῶς καὶ περιχώρων τοῦ ἔτους, 1937. Κατὰ τὰς γενομένας ἀνακοινώσεις τὰ ἔσοδα τῆς ὄλης ὀργανώσεως ἀνήλθον κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰς 3.572.749 τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 3.247.708 δραχ. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα συγκρινόμενα πρὸς τὰ τοῦ ἔτους 1936 παρουσιάζουσιν αὐξησιν ἐκ 260.000 περίπου δραχ. Διὰ τὴν ὄλην κίνησιν ταύτην τὰ γενικὰ ἔξοδα (εἰς χάρτην τυπωτικὰ καὶ ἄλλα) ἀνήλθον εἰς 23.249 δραχ. Χίλια καὶ πλέον πρόσωπα ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δωρεὰν καὶ μὲ χριστιανικὴν αὐταπαύρησιν. Ἐκ τῶν πόρων τούτων σημαντικὰ ποσὰ διατέθησαν δι' ἀποφυλακίσεις κρατουμένων διὰ μικρὰ χρῆσι δι' ἐπανδύσεις καὶ ὑποθήσεις αὐτῶν, διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δύο Λαϊκῶν Ἰατρειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Παιραιᾶ, εἰς τὰ ὁποῖα προσήλθον χιλιάδες ἀπόρων ἀσθενῶν, διὰ φάρμακα καὶ περιθάλψεις ἄλλων ἀπόρων ἀσθενῶν, διὰ βοηθήματα πτωχῶν μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν, δι' ἐπισχύσεις διαφόρων Ἀσύλων καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, διὰ προκίσεις ἀπόρων κορασίων, διὰ βοηθήματα κατὰ τὰς ἐσρτάς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ διὰ παντὸς εἶδους βοηθήματα γενικῆς περιθάλψεως πτωχῶν. Ἐκατοντάδες ἀτόμων καὶ οἰκογενειῶν ἀνεκοιμήθησαν. Ἄξισημαίως ὑπῆρξεν, ὡσαύτως, καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον διανεργηθέντος ἐτήσιου γενικοῦ ἐράνου τῶν φιλοπτώχων ταμείων τῆς «Ἡμέρας τῶν Πτωχῶν» οὐκ ἄνεως τὸ προῖον ὑπερέβη τὸ τοῦ ἔτους 1936 κατὰ 100.000 καὶ πλέον. Ὡς γνωστὸν δὲ καὶ τὸ Κράτος διὰ τῶν ἐνοριακῶν φιλοπτώχων ταμείων διένειμε κατὰ τὰς ἐσρτάς τῶν Χριστουγέννων τὸ ποσὸν τοῦ 1.200.000 δραχ. Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεσμάτων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Προέδρου τῆς ὄλης ὀργανώσεως τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς νέας ἀναπτύξεως καὶ ἀποδόσεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου θεσμοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσέβη εἰς παρατηρήσεις δι' ὀριζόμενα ἐνοριακὰ ταμεία, ἀλλ' ἐξέφρασε πρὸς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὸ χριστιανικώτατον ἔργον τῆς φιλανθρωπίας τὰς ζωηρὰς αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐκκλησίας εὐχαριστίας διὰ τὸν ἐπιδεικνυόμενον ὑπ' αὐτῶν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, εὐχθεὶς ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον συνεχίσωσι μετὰ τῆς αὐτῆς αὐταπαύρησεως τὰς προσπάθειάς των πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀνάξιοπαθούτων, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Χριστιανικῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἠχορήγησε δι' ὀλίγων ἐκ μέρους τῆς συνελεύσεως ὁ αἰδεσιμώτατος Π. Καλογεράσης, ἐφημέριος τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ Παιραιῶς, ἐξάρας τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τοῦ Μακαριώτατου ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας.

—Πρότινος χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου ἐν ἐπιβλητικῇ τελετῇ ἐτέθη ὁ θεμελιὸς λίθος τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ μαρίνῃ τῆς Α. Σ. ἀναγερθρομένου Γηροκομείου. Μετὰ τὴν τελετὴν, καθ' ἣν παρεθίσθησαν πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου, ἡ Α. Σ. ἐξήχη τὴν μεγάλην κοινωνικὴν σημασίαν τοῦ μέλλοντος γὰ ἀνεγερθῆ φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος, ἐξέφρασε δὲ εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς συντελεσάτας τοῦ ἔργου, καὶ ἰδίᾳ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Κρατικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως, τὸν Πρόεδρον καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Πατριακοῦ Ἰδρύματος καὶ τὸν τέως Δήμαρχον Μυτιλήνης. Τὴν Α. Σ. συνεχάρη διὰ τὴν πολλοστήν ταύτην ποιμαντορικὴν αὐτῆς πρωτοβασιλίαν ἣ τε Ἰ. Σύνοδος καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας.

τῆς Παιδείας.

—Ἀφικόμενος ἐκ Νέας Ὑόρκης παρεπιδημεῖ ἐνταῦθα δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Πανσοιολογ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀθηναγόρας Καβάδας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἰ. Σύνοδος κατὰ τὴν τακτικὴν αὐτῆς ἐαρινὴν συνοδικὴν περίοδον συνεζήτησε, μετὰξὺ ἄλλων, καὶ σχέδιον «προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως κλήρου», ὡς βάσιν ἔχον ἐτήσιον προσφορὰν τῶν κληρικῶν καὶ ἰσόποσον ἀρωγὴν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Κοινοτήτων δι' ἑλαφρᾶς προσθέτου φρολογίας εἰς τὰς Ἱεροτελεστίας καὶ εἰς τὰ πρὸς τέλει αὐτῶν εἰσπραττόμενα δικαιώματα καὶ τέλη ὑπὸ τῶν Γραφείων. Τὸ ὑποβληθὲν σχέδιον παρεπέμφθη εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ἀξιώτης καὶ Νουβίας πρὸς μελέτην καὶ προσαρμογὴν. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἰ. Σύνοδος ἤκουσεν εἰσηγήσειν τῆς Α. Θ. Μ. περὶ τῆς ἀνάγκης συγχλήσεως Διορθοδόξου Συνόδου εἰς ἐπίλυσιν ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν γενικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐδικαιολόγησε πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἐνέργειαν ὡς ἐνδειγμένην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ νέος γραμματεὺς τῆς ρωσικῆς Ἐνώσεως τῶν στρατευομένων ἀθῶν ἐδήλωσεν ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν νέαν γενεάν ἐν τῷ ἀθεϊσμῷ. Ἡ καλαῖα γενεά, εἶπεν, εἶναι ἐμπροστωμένη ἀπὸ τὸν τσαρισμὸν, ἐνφ' ἑξ ἄναγνίου ἡ νεολαία δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τι περὶ θρησκείας. Ἡ σημασία τοῦ ἐσταυρωμένου ἢ ἄλλων θρησκευτικῶν συμβόλων πρέπει νὰ εἶναι εἰς αὐτὴν ἀγνωστος. Τὸ μόνον σύμβολον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὡς ἱερὸν εἶναι τὸ σφραγοδέπανον.

—Ὁ Ἐπίσκοπος Ταμπόβ Σιρομιάτικῆς ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστρίας ἐνφ' ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ὡς αὐτὴ ἐδήλωσεν, ὁ ὀρθόδοξος κληρὸς εἶναι ἀντιδραστικὸς καὶ ἐπομένως ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ. Ὁ τοπικὸς σύνδεσμος τῶν στρατευομένων ἀθῶν ὑπεσχέθη εἰς τὴν δολοφόνον πᾶσαν προστασίαν ἐν περιπτώσει δίκης.

—Ἐν Τούλκᾳ μία νέα σχολὴ σκοποβολῆς πρὸς ἐξάσκησιν τῶν νεαρῶν κομμουνιστῶν ἔχει τοποθετήσῃ ὡς στόχους ἐπὶ τῶν ὀπῶν ἐξασκοῦνται οἱ νέοι εἰς τὴν σκοποβολὴν ἀγάλματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. Οἱ ἐπιτυχάνοντες νὰ βάλωσιν ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀγαλμάτων τούτων λαμβάνουσι εἰσιτήριον δωρεάν εἰσόδου εἰς τὸν κινηματογράφον! Αἱ ἀρχαὶ τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Λένινγκραντ ἀπηγόρευσαν τὴν χρησιμοποίησιν παρομοίων ἀγαλμάτων ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις, ἵνα μὴ προκληθῇ οὕτως ἡ ἀηδία τῶν ξένων.

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῶν Ἀθῶν ἀπεφάσισε τὴν ἐκδοσιν «Χρυσῆς Βιβλίου τῆς Ἀθείας», ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἀναγραφῶσι τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἔργα τῶν ἐπιφανεστέρων ἀθῶν. Ἡ «Βιβλος» θὰ ἀποτεθῇ ἐν τῷ κεντρικῷ ἄθῳ Μουσείῳ τῆς Μόσχας.

—Μετὰ τὰς τελευταίας ρωσικὰς ἐκλογὰς ὁ «Ἄθεος» ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 12 φύλλῳ αὐτοῦ ἐδημοσίωσεν τὴν ἀκόλουθον ἐκκλησίαν: «Ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ρωσικῆς Ἐνώσεως τῶν στρατευομένων ἀθῶν ἀπευθύνει ἐκ μέρους τῶν ἀθῶν τῆς σοβιετικῆς Ἐνώσεως τὸν χαιρετισμὸν αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς σοσιαλιστικῆς ἡμῶν πατρίδος καὶ τὸ ἀνώτατον Συμβούλιον καὶ ὑπόσχεται νὰ ἀγωνισθῇ μετ' ἀκαμάτου δραστηριότητος ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν πρᾶξεων καὶ ἐναντίον τῶν ἀντιδραστικῶν ἐπιρροῶν τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ νέος Πατριάρχης Γαβριὴλ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του μεταβὰς εἰς Κάρλοβιτς ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τοῦ πληθυσμοῦ μετὰ θερμοῦν ἐκδηλώσεων εὐλαβείας. Ἀμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ ἐτελεσθῆ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναφ̄ δοξολογία ἱερουργούντων τοῦ Μητροπολίτου Σκοπαίου Ἰωσήφ, τοῦ Ἐπισκόπου Ρασκοπιζόβνης Σεραφεῖμ καὶ πολλοῦ κλήρου, μετ' αὐτὴν δ' ἡ Α. Μ. ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς σημερινῆς θλιβερᾶς καταστάσεως τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Ἡ Εὐρώπη—εἶπε τὸν ἄλλον ἡ Α. Μ.—ὁμοιάζει πρὸς ἀσθενῆ πάσχοντα ἐκ πολλαπλῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν. Ἐνφ' ὁ πολιτισμὸς τῆς

είχεν ως δροισμα την αγάπην του Χριστού, ή δε θρησκεία της ύψιστης αγάπης, δικαιοσύνης και αληθείας έχρησμένοι ως βάσις της αναγεννήσεώς της. Ως να ήγεμονεύσει του κόσμου, σήμεραν έλησμώνησ τας βάσεις ταύτας της ζωής της και έμολύνθη υπό διαφόρων φιλοσοφημάτων, συναπειρά των οποίων πάτχει εκ καινοτημιών άπροσαρμοστων πρό την άνθρωπίνην ζωήν. Άλλά δέν άδραχει ζωή άνευ του Χριστού και άνευ της διδασκαλίας του, ήτις έστιν ή πηγή της ζωής. Διά τούτον τον λόγον ή σερβική Εκκλησία του άγ. Σάβα έδωκεν εις τον προσφιλή λαόν της ταύτην την προσφιλή τροφήν και την δύναμιν, ήτις μάς έστηριξεν εις έποχήν, καθ' ήν είχαμεν άπολέσει το έλευθερον ήμων κράτος και την θεοκρατικην ήμων έλευθερίαν και οι έχθροι ήμων διαλογίζοντο ότι θα ήδύναντο να έξοφανίσωσι το σερβικόν έθνος. Παρ' όλα ταύτα έσώθημεν χάρις εις την Εκκλησίαν του άγ. Σάβα. Δέν υπέρχει δύναμις ή όπλον ικανόν να καταλύσωσι την πίστιν του άγ. Σάβα, ούδεις δε φιλόσοφος δύναται να μάς έμπνεύσει την δύναμιν ταύτην». Μετά την δοξολογίαν ή Α. Μ. έπεσκέφθη το Λόκιον και το Σεμινάριον του Κάρλοβιτς, ειτα δ' έν τω πατριαρχικώ μεγάρω έδέχθη τον δημαρχον μετά του δημοτικού συμβουλίου, διαφόρους αντιπροσωπείας της πόλεως και της περιούης, ως και αντιπροσωπείας των καθολικων, ών έπεσκέφθη τον ναόν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Έν τή προσφάτω έκκλησιαστική Συνελεύσει της έπαρχίας του York διεξήχθη εύρεία συζήτησις περί του θεσμού των διακονισών, ό όποιος, ως γνωστόν, διατηρείται έν Άγγλιη και έν άλλαις προτεσταντικαίς χώραις. Έν τή Συνελεύσει καθορίσθη πρώτον ότι ή τάξις αυτών δέν είναι μεταξύ των τριών της Ιερουσόνης βαθμών, άλλ' ότι είναι sui generis. Δεύτερον δε ώρισθησαν οι ύπηρεσίαι των διακονισών, οι όποιαι εί·αι ή έπ' έκκλησίας άνάγνωσις των άκολουθιών του εσπερινού και του όρθρου, ή καταχήσις και το κήρυγμα και τέλος το βράνσισμα των νηπίων έν άκουσίω Ιερέως.

—Η έν τισιν άγγλικαίς έφημερίσι δημοσιευθείσα πληροφορία, ότι τρεις χιλιάδες άγγλικανοί Ιερείς πρόκειται να προσχωρήσωσιν εις τον Παπισμόν, προεκάλεσε τάς διαμαρτυρίας πιστών άγγλικανών και όρισμύ σχολίων των «Εκκλησιαστικών Καιρών» του Λονδίνου. Ο θάρρος προεκήθη έξ άφορηής της έπίστας συγγεντώσεως των άγγλων παπιστών, έν τή όποιή, φαίνεται. άνηγγελησαν προσχωρήσεις τινές Ιερέων, χωρίς όμως να αναφερθή τι περί του αριθμού αυτών. Τον αριθμόν των χιλιάδων θεωρούσιν οι «Καιροί» ως άπολύτως άνακριβή, διό και έδημοσίευσαν τά όνόματα των προσχωρησάντων, αριθμουμένων εις τά δάκτυλα της μιάς χειρός, προκαλέσαντες δε τους παπιστάς να προβώσιν εις την δημοσίευσιν του καταλόγου των «χιλιάδων» προσχωρησάντων εις τον παπισμόν, άποδοκιμάζουσι τάς τοιαύτας μεθόδους, οι όποιαι μόνον βαθυτέρως πληγιάς άνοίγουσιν εις το σώμα του Χριστού, και διαδηλούσι την έπιθυμίαν των, όπως έπέλθη πράγματι ή έννοσις των χριστιανών υπό την καθολικην πίστιν, ή όποια όμως να είναι άπηλλαγμένη από των μηθεμίαν έχόντων ισουρικην βάσιν νεωτέρων προσθηκών του παπισμού.

ΔΩΡΕΑΙ

Οι έκτελεσται της διαθήκης του έν Κ) πόλεως άπεβίωσαντος άσιμνήτου Άλεξ. Γεωργιάδου, εις μνήμην αυτού διεθεσαν δραχ. 20.000 υπέρ του Έκκλ. Όρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, και έτερας 20.000 υπέρ του Γενικού Φλοποτόχου Ταμείου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

† Μητροπολίτου Σάροδων και Πισιδίας Γερμανού, Έπισκοπικοί κατάλογοι της Εκκλησίας Δοδοκανήσου. Τομ. Β' (Άνατύπωσις εκ του Έκκλ. Φόρου). Άλεξάνδρεια, Πατριαρχικόν τυπογραφείον, 1937 (σ. 30).— Συμβλή ή εις τους Πατριαρχικούς Καταλόγους Κωνσταντινουπόλεως από της άλώσεως και έξής. Μέρος δεύτερον (1702—1936). Έν Κων) πόλει τύποις Φαζιλέτ, 1938 (σ. 214).— Ο Σαβ. σ. συνεχίζον άκαταπονήτως τάς έν τε τους Άρχαίους και όπωσ άλλαχου έπιμελεσάτας έρεύνας του.

δε' ών πληρούνται έξ αυτών των πρώτων πηγών πολλά και σπουδαία κενά έν τή ιστορία της Εκκλησίας, έν μόν τω πρώτω του έργω παρέχει τους επισκοπικούς καταλόγους των νήτων Άστυπάλαιας, Καρπάθου-Κάσου, Κω, Λέρου-Κάλυμνου, Πάτμου και Ρόδου μετά και των νησίδων Σύμης, Χάλκης, Νισύρου, Τήλου και Τραχείας έν δε τω δευ έρω, συνεχίζον την εις τους πατριαρχικούς καταλόγους συμβολήν του από των αρχών του ιη' αι. μέχρι του 1855, επιφυλάσσεται όπως δι' άλλης εργασίας συμπληρώση τά άφ' ρώντα εις τό από της πατριαρχίας Ίωακείμ Β' μέχρι του νυν Πατριάρχου χρονικόν διάστημα. Και οι εργασίαι αυται του Σαβ. Γερμανού εινα πρώτον λεπτολόγος αναδιήρησις και επιστημονικήσ όκριβολογίασ.

Διακόνον Πολυεύκτου Φινφίνη. Άρχαια πόλεως...Θρησκευτικά άρθρα. Σταμπούλ, τύποις Μ. Δημητριάδου, 1936 (σ. 63).

Άγγέλου Κασινόνη Η ζωή όπως την έννοισα. Έκδοσις Έρεύνης. Άλεξάνδρεια, 1937 (σ. 46).

Άημ. Ι. Κοϊμουτσουπούλου τακτ. Καθηγ. έν τή Ριζαρείω Έκκλ.σχολή. Οι τρεις Ίεράρχαι (σ. 13). Άθήναι, τύποις Μυρτίδη.

Καθηγ. Α. Καρτασιώφ, Έκκλησία και Κράτος (Άνατολικό όρθόδοξος έποικ.). Βιρσοβα, Συνοδ. Τυπογραφείον, 1937, (ρωσιστί).

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡ ΜΑ

Ι. Μητρόπολις Πατρών

[2]

Πρός τον Άλέξανδρον Άρχιέπν, τέως έφημέριον Συχαίνων (άγνώστου διαμονής).

Καλείται όπως έμφανισθείς ένόπιον έμου έντός δεκα ήμερών και έν τω Γραφείω της Ιεράς Μητροπόλεως, όργ 10 π.μ. και άπολογηθήσ ειπ ταί; άποδοξομέναι; σοι πράξει. Έν Πατρει τή 4 Μαρτίου 1938.

Ο Άνακριτής Ι. Μητροπόλεως
Νικόλαος Βοϊνέσκος, Συναλλάξις

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Θηρών και Λεβαθείας

Καλούμεν τους έξοντας τά υπό του νόμου όριζόμενα προσόντα και έπιθυμύνας να καταλάβωσ τάς κενάς έφημεριακάς θέσεις των Ιερών ναών 1) «Κοίμησις Θεοτότου» Παλακοκναγιάς και 2) Αγίας Παρασκευής Πλατανιακίου, όπως έντός μηνός από σήμεραν υποβάλλωσιν εις την Ιεράν Μητρόπολιν αίτησιν μετά των νενομισμένων δικαιολογητικών. Έν Λεβαθεία τή 21 Μαρτίου 1938. † Ο Θηρών και Λεβαθείας Συνέσις.

Ι. Μητρόπολις Χαλκίδος

Χηρευσον τον θέσαν τακτικων έφημεριων των έννοριων 1) Μετοχίου Κηρέως και 2) Μασροπούλου, προσκαλοφμεν τους βουλομενους να καταλάβωσ τάς θέσεις ταύτας και έχοντας τά υπό του άρθρου 82 του νόμου 5439 περί έννοριων ναων και έφημεριων προβλεπόμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από σήμεραν υποβάλλωσιν εις τά γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως τά υπό του άρθρου 83 του αυτού νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά. Έν Χαλκίδι τή 24 Μαρτίου 1938. † Ο Χαλκίδος Γρηγόριος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Έπιτροπή :

- † Ο Άθηνων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο Έδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ο Εζάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

Υπεύθυνος, Η. Σ. Μανωλέσις

Τύποις «Φοίνικας» ήδωσ Ασανιάκου 4. Τηλ. 54-229